

1. s spričevalom, da se je pri kakem kovači izučil za kovaškega pomočnika;
2. z domovinskim listom;
3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega vedenja, in
4. da zna brati in pisati slovenski.

Ubožni učenci morejo tudi dobiti štipendije po 60, oziroma 50 forintov.

Prosilci za štipendije imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo o poštenem vedenju, in
3. potrdilo, da so delali uže dve leti za kovaške pomočnike. Prošnje z le temi spričevali imajo poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, ali pa vodstvu podkovske šole.

Šola traja od konca junija 1899 leta. Kdor dobro prebije preskušnjo, more po postavi iz 1873. leta dobiti patent podkovskega mojstra, ker sedaj ne more nihče brez preskušnje postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec si ima za šolski čas skrbeti le za živež in stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zatorej naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 28. in 29. decembra t. l., in sicer: 26. decembra skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 28. junija pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do 15. dne decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 2. novembra 1898.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški.

Poučni in zabavni del.

Žalostna — Fanika.

(Ant. L. Mozirski.)

Obljubi Fanika Tončeva bit'
Al' samka ostati, se ne možit.

„Vesela svatba bode“, pravi učitelj bližnje vasi B. svojemu sosedu Petru. „Tako je prav, — tako naj bode

vedno.“ — „Nevesta je vesela, dejal je odkritosrčen „da“ in ženinu gleda veselje iz njegovih bistrih očij.“ — „Kukčev Jože in krčmar Jaka se uže poznata mnogo let, pravi Jurij, „študiral je iz ljubezni do dekleta, ker bi njeni oče rad imel enega zdravnika za svaka in sedaj mu je stari izročil gospodarstvo, da preživi stara dni v miru in zadovoljstvu.“

„On zida hišico na konci vasi“ dostavi učitelj. „Da posvatbi bi se takoj tja preselil, kajti hišo, katero sedaj poseduje bi pustil svaku in hčeri, a nova ni še dokončana. Ženin ni hotel več čakati, kajti ura zamujena ne vrne se nobena“ je dejal isti, ki je znal več kot hruške peči. Fanika je pa pripomogla s tem, da je povabila starega Kukca, njegovo ženo Ano v svojo hišo stanovati, dokler ne bode nova končana.

„Kdo pa je ta Fanika?“ —

„Hči bratranca Kukčeve žene“ — „Prej je bila v M. v službi, nekaj časa je bila pak pri Ani, tamkaj se je učila kubati, in vsa ročna dela, katera mora pridna gospodinja znati.“

„To mora biti res originalno dekle, ima lastno hišo, pa vendar ima službo v ptuji hiši. Zakaj pa to?“

„Ona je bila preje jako ubožna“, odgovori Jurij „ni dolgo odkar ji je umrla teta, katera pa preje ni marala dosti zanjo in jej zapustila lepo hišo in dosti denarja.“

Tja se boda ona sedaj preselila in za sedaj prejšnje gospodarje seboj vzela.“ —

„Tako je, — no — sedaj razumem! odgovori učitelj. „Jaz bi rad te razmere dobro poznal. V vasi mi je vse še precej ptuje — do danes še nisem z nobenim kramljial razven s krčmarjem Jakom in g. župnikom“. A sedaj tudi vas že poznam, starega Kukca in njegovo ženo Ano, novega zdravnika in njegovo soprogo.“

II.

Ostani tukaj! O, ne hodi,
Ne pusti me nikdar.
Ne čutiš-li, da nama vzhaja
Največe sreče žar? —

„Kdo je pa tamkaj isto blede deklet z belo pečo na glavi?“

„To je Fanika.“

„Tako“ „Zdi se mi, da ni kaj vesela po podedovini, kajti, slabo izgleda.“

„Tudi danes, ko je vse tako veselo je ona pobita. Ne govori skoro nobene besede, in ako se drugi smejejo njej se še ustni v smeh ne vbero, ona ostane vedno taka, kakor, da bi ne slišala in vidila. Škoda za krasno milo deklet!“

„Ali je morda bolna?“ pravi učitelj. „Na videz bi bilo verjetno. A ona vsa svoja dela natanko izvršuje, nobene pomankljivosti ni pri njej“ pravi Ana, Kukčeva žena.

Učitelj še jedenkrat pogleda blede, krasni Fanikin obraz, potem se obrne proti svatbenim gostom, kateri so